

kiválóak a jelenlegi kaukázusi kutyák is. A városi ember számára védőtárs és barát a kaukázusi juhászkutya. Portáját és gazdáját is vehe­mensen védelmezi. Nagy mozgásigénye van, és érdekes módon imádja a vizet, kitartó úszó. Ví­zimentésre is alkalmas.

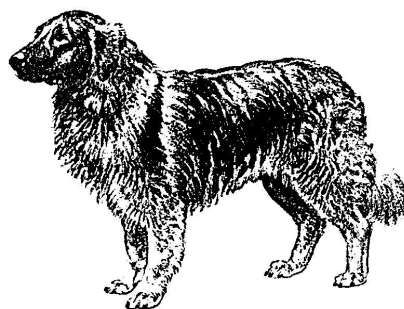

Kutyát vezető szolga
Terrakotta. (London, Brit. Múzeum)

A kaukázusi juhászkutya származásához annyit tudnánk hozzáfűzni, hogy nem föltétlenül a tibeti dogban keresendő az őse. Ásatások alkalmával találtak olyan kővésetet, ahol jól lát­szik a nagytestű juhászkutyák minden jelleg­zetes ismérve: a lelógó fül, hosszú szőr, felfelé kunkorodó farkok. A mezopotámiai kutya farka vastag, tömör, nem olyan lompos, mint a kauká-

zusi juhászé. Feltételezzük tehát, hogy mind a tibeti dog, mind a kaukázusi juhászkutya, mind a sárhegyi kutya őse az ősi, mezopotámiai dogszerű kutyában keresendő. A lompos farkuk és a hosszú szőrük talán a kaukázusi farkas­őseikre utalnak.

A kaukázusi juhászkutya a kézikönyvek szerint orosz kutyafajta. Azért nevezik így, mert a Kaukázus jelenleg Oroszország területén fekszik és ez a kutya ott honos. Ez a megnevezés nem állja meg a helyét. Mind a kaukázusi ju­hászkutya, mind a sárhegyi egy családhoz tar­tozik, ahhoz, amely a világ legősibb kutyáit mondhatja magáénak, vagyis magyar kutyafajta mindkettő, mint a puli és a kuvasz. A kinológiai szakkönyveket ennek alapján időszerű lenne felülbírálni.

SARPLANINAI JUHÁSZKUTYA

Siklósi András

ÁRPÁD A MAGYAROK LEGFÉNYESEBB CSILLAGA

- Elhangzott 2004. június 20-án, a budapesti Árpád-ünnepségen -

Árpád, a szakrális nagyfejedelem kivételes, egyedülálló személyisége a magyarok históriájának. Sajnos az ismert elhallgatások és hamisítások okán korántsem szerepel olyan súllyal a jelenkori nemzet kollektív tudatában, mint amilyen kiemelkedő eredményei folytán megilletné. Ma inkább *Szent Istvánt tolták előtérbe* egyes politikai és egyházi körök - részben Árpád tagadhatatlan érdemeit is ráruházva! -, pedig az ő glóriája igencsak halványan pislákol az Árpádé mellett. Anélkül, hogy itt és most Istvánt leminősítsenék, meg kell állapítanunk, hogy nevéhez számos kifogásolható negatívum is fűződik, éppen ezért sohasem lehet a magyar-

ság olyan egyetemesen elfogadott nagysága, mint Árpád apánk. (Gondoljunk csak sokat kárhóztatott vaskezű térítésére, pl. *Tonuzoba*, *Koppány* és mások brutális lemészárlására vagy megkínzására, valamint a német, olasz, francia és egyéb külhoni papok, lovagok, hűbérurak behívására és vezető pozíciókba helyezésére, a saját vérei rovására, ill. a Vérszerződés parancsainak áthágására. Ennek következménye lett a magyarság ősi hitének kiirtása, a rovás emlékek s a „pogány” legendák, mítoszok megsemmisítése; és az idegenuralom révén ekkor kezdődött népünk mindmáig tartó sorvadása, hanyatlása, belső elbizonytalanodása. Persze azt

nem vitatjuk, hogy széles látókörű, művelt, jelentős uralkodónk volt, aki törvényeivel. **Imre** fiához írt Intelmeivel, közigazgatásunk és vármegyrendszerünk megszervezésével, a Korona és Magyarország **Szűz Mária** oltalmába ajánlásával s egyéb intézkedéseivel végső soron jót akart nekünk. Műve, pályafutása azonban felemásra sikeredett, talán ezért is hasonlott meg önmagával élete alkonyán.) Honalapító Árpád államszervező alkotása, nemzetvezetése, harci cselekményei, egységteremtése fölülmúlhatatlanul tökéletesek; az egyetlen **Atilla** /Etele/ királyon kívül senki sem állítható vele azonos szintre történelmünk aranykönyvében. Kötelességünk tehát emlékének ápolása, alakjának és dicső tetteinek felelevenítése a hálátlan utókorban is. Hiszen tudhatjuk, hogy **amelyik nép nem tiszteli elődeit, elpocsékolja vagy elfelejti múltját annak, jövője sem lesz!**

Európában kivétel nélkül minden náció honfoglalással szerezte meg területeit, azaz betolakodással, fegyveres hódítással, az ott élő népekre történő erőszakos rátelepedéssel vette birtokba országát. **Egyedül a magyarságnál nem volt honfoglalás** (legfeljebb honvisszafoglalás!) **hanem bejövétel, hazatérés, békés honalapítás.** Csupán az idegen megszállókat (morva, szláv germán, bolgár stb.) kellett kiűznünk, egyébként **a Kárpát-medencét mindig is magyarok** vagy velük azonos nyelvet használó, vérrokon törzsek (szkíták, hunok, avarok, kelták, dákok) **lakták.** Ennek ellenére fölöttébb furcsa, hogy kontinensünkön kizárólag nálunk beszélnek hivatalosan „honfoglalásról”, a többiek pedig rendre eltagadják, mintha ezzel is a barbár ázsiai magyarok idegenségét bizonyítanák a „civilizált, keresztény” Európában. És ezt a szinte dogmává kövült ocsmány hazugságot politikusaink és történészeink zokszó nélkül lenyelik ahelyett, hogy igazuk páncéljában visszavernék az alantas vádakat. Közbevetőleg jegyzem csak meg, hogy a magyarság később sem folytatott a Kárpát-medencén kívül területablásokat, gyarmatosításokat, mint a nagy „kultúrnépek” egyike-másika. Minket viszont Trianonban alaposan szétdaraboltak, s ennek megideologizálásához kapóra jön a főkolomposoknak, hogy lám a magyarok is mivel kezdték ittlétüket, jobb tehát, ha hőzöngés helyett befogják a szájukat. Ennél már csak az lenne épületesebb, ha mondjuk a mai „honfoglalók”, pl. a folyamatosan beözönlő zsidók, egyszerűen csak kijelentenék, hogy mostan-

tól fogva márpedig ez Izrael, azaz Magyarország nincs többé. Szögezzük le nyíltan, aki ma Magyarországon, magyar létére a „honfoglalás” átkozott fogalmát használja, s ezzel egy/ön/gyilkos, vesztünkre kiagyalt tévtant reklámoz, az hazaáruló még akkor is, ha ennek nincs tudatában.

A történelem az írásbeliséggel indult el, előtte volt az őstörténelem. Mivel a **földgolyó legrégebbi írását Erdélyben találták meg** (Körös-Tordos-Tatárlaka-i kultúrkör!), ezért **a világtörténelem a Kárpát-medencében kezdődött!** Túlzás nélkül állíthatjuk azt is, hogy **az emberiség minden tudása tőlünk származik!** Nincs módunk most mindent áttekinteni, szorítkozzunk csupán az Árpád-i visszatérést megelőző momentumokra. A Közel- és Táv-Keletről elvándorló, nomadizálásra áttérő magyarság első „öshazája” **Magna Hungaria** (Volga-Ural vidéke) volt, majd **Meotiszban** (legvalószínűbben az Aral-tó mocsarai) telepedtek le, utána jött **Dentu-Magyararia** (Dontó-Kaukázus-Kijev) ill. **Levédia**, végül **Etelköz** (Moldva-Nyugat-Ukrajna), ahol Árpádot pajzsra emelték és a Vérszerződést megkötötték (amit a szeri pusztán később megismételtek). A tévhittekek ellentétben **Kazária** nem volt szövetségünk, hanem ellenfelünk, különösen a judaizmusra térése után. A **besenyők** viszont soha-sem üldözték törzseinket, hanem szövetségre léptek velünk, s csak az általunk föladott területeket foglalták el, melyek fejében mintegy hátvédünkként segítettek bennünket, egészen **Pannóniába (Hunniába)** jövetelünkig. A **kabarok** pedig éppen a zsidó térhódítás ellen fellázadva váltak ki a Kazár Birodalomból, és csatlakoztak hozzánk, tehát **a hazatérő magyarok közt még elvéteve sem volt; semmilyen zsidó!** (Noha bizonyos „héberiádák” erről másképpen vélekednek. Ne higgyünk nekik!) A magyarok egyébként már régen egyistenhívők (szkíta-keresztények) voltak; **a Jézus-hít valamelyik formáját követték** részben a görögkeletiekhez, részben a manicheisták, ariánusok és nesztoriánusok közé tartoztak; ezzel párhuzamosan a mágusvallást is üzték, táltosaik vezényletével.

Ha elfogadjuk Heribert Illig tetszetős elméletét (közel 300 nem létező év „betoldása” a középkorba), akkor Árpád Atillának közvetlen leszármazottja, de egyébként is az ő családfájáról ered. Nagyapja **Ügek** (Egyed), kitől Emese szülte **Álmost** (Árpád édesapját), aki maga is

kiváló vezéri képességekkel rendelkezett, s egészen 895-ig fogta egybe a vándorló törzseket és nemzetségeket. Szó sincs arról, hogy „szakrálisan feláldozták” (ez durva szemita szokás!); öregén halt meg természetes halállal, vagy egy másik verzió szerint testvérharcban esett el (a lázadó **Önd** vezér csalta törbe) a Bodroghözben. (Itt említem meg, hogy Atilla sem ölette meg testvéröccsét, **Budát**, ez csak gonosz rágalom.) Etelközből kb. 500 ezer magyar távozott, családostól, jurtástól, szekerstől, marhákkal, lovakkal és aprójóságokkal együtt. A zömük Árpád és **Kurszán** vezetésével a Vereckehágón át, a kisebbség a Vaskapu felől érkezett végleges hazánkba. Az út több hónapon át tartott, **bölcsen megtervezett és bonyolított akció volt, nem pedig fejvesztett menekülés!** Árpádék már jóval korábban föltérképezték az „ígéret földjét”, s rendszeres futárszolgálatlaltartották a kapcsolatot az őslakó magyarokkal, **avarokkal és székelyekkel**, akik egyébként jó gazdaként elébük is mentek. Az Al-Dunánál **bizánci** szövetségben harcokba bocsátkoztunk a **bolgárok** ellen, s bár **Zalánt** és **Simeon** cárt legyőztük, **Bölcs Leó** árulása miatt **Levente** (Árpád legidősebb fia) és **Tas** hősi halált haltak. **Árpád átvette Atilla jogos örökségét s a pusztaszeri 34 napos tanácskozáson**, elrendezte az ország dol-

gát: **törvényeket hozott, kijelölte a gyepüket, s fölosztotta a szállásterületeket a 108 nemzetség között.** A németek irigykedve és ijedten nézték a magyarok nyugodt országépítését, s 902-ben orvul legyilkolták Kurszánt, majd 907-ben elhátározták hazánk megsemmisítését. Árpád hadai azonban a **pozsonyi csatában** (júl 3-7) világraszóló győzelmet arattak (utána az Ennsig kergették a megvert ellenséget), **s ezzel hosszú ideig biztosították nemzeti megmaradásunkat.** Sajnos az ütközetben Árpád is súlyosan megsebesült (pár hónap múltán meg is halt), ráadásul három daliás gyermekét (**Tarhos, Üllő, Jutas**) is elvesztette.

100 évig nem akadt vetélytársunk Európában, mindenütt rettegték nyílainkat, s alaposan megtanulták, hogy „ne bánts a magyart!” Dicsőségünk teljes fényében ragyogott egészen István királyig. **Mindenben önállóak voltunk,** gondoskodtunk az öregekről s az elesettekről (árvák, özvegyek); **gazdagság, béke, rend, és szeretet virágzott** az egész országban. Nem volt vallási kényszer, felnégyelés vagy megvakítás, senkit se döntöttek jobbágyosorba, a vezéreket mindig önvérünkből választották, rátermettségi alapon. Talán ekkor **lehattünk utoljára** korlátok nélküli boldogságban, **tetőtől talpig magyarok!**

A hét vezér

IX. MAGYAR ŐSKUTATÁSI FÓRUM MISKOLCON 2004. augusztus 9-13.

A magyar nyelv, történelem, népköltészet, hitvilág különböző területei, a csillagászat, a táltosság, Mezopotámia és a többi eurázsiai rokonnép nyelve és kultúrája került előadásra és megbeszélésre a Fórum öt napja alatt.

Állandó látogatók száma 124 fő volt, a naponta betérő vendégekkel együtt több, mint ötszázán látogatták és hallgatták az előadásokat. Az idén a vacsora után is összegyűltek a vendégek és vagy megvitatták az aznap hallottakat, vagy új előadásokat hallgattak meg. Hétfőn vacsora után az Ősi Gyökér szerkesztőségi estjét tartották meg. A jelenlévők ismerték a lapot és konstruktív javaslatokat tettek a jövőre vonatkozóan. Mindenki örült a Badiny Jós Ferenc professzor gyakori jelentkezésének, hiszen a jelenlévők valamennyien a Pártus Jézus útján kezdtek érdeklődni a magyarság sorsa iránt és lettek az ügy elkötelezett hívei.

A Fórum megnyitóján Igaz Magyarorsáért kitüntetést kapott a Münchenben élő Kucsera János és felesége a magyar kultúra bajorországi ápolásáért és terjesztésért.

Művészeti kitüntetést kapott Dunai Zoltán festőművész a magyar művészet európai rangjának emeléséért.

Kirándulás a Szepességbe

Egész napos kiránduláson vettek részt a IX. Magyar Őskutatási Fórum vendégei augusztus 11-én, melynek útiránya Szepeshely, Szepesolaszi, Zsigra és Predna Hora volt. A templomokat nézték meg, melyeket a kora középkorban festettek ki a Gömöri Festőiskola szerzetesei. Radocsay Dénes 1952-ben kiadott könyvéhez képest nagyon beszűkült a látnivalók köre, mert a templomok külső falán elhelyezett freskókat már lemeszelték, s alig lehetett a belső tereket megszemlélni a megnehezített technikai feltételek miatt.

Zsigrán szerencséje volt a társaságnak, mert egy kis számú cseh csoport éppen a dombon álló kis templomban szemlélődött, amikor a miskolci busz megérkezett. A templomi civil alkalmazott kiszólt, hogy várjunk, mert a cseh

látogatók nem kívánnak együtt vizsgálni a magyar társasággal. Vártunk békésen, mindaddig, amíg a következő félórán megtudtuk, hogy elmúlt négy óra és a látogatási idő lejárt. A miskolci 60 főnyi közönség békésen tovább ült törökülésben a templomajtó körül, meg a templomot körülvevő temető üde pázsitján. Végül is öt óra körül a csehek elunták a nézelődést, kijöttek és a miskolciak gyöngéd finomsággal besurrantak a cseh látogatók mellett, és mire a templomi alkalmazott felnézett, már birtokba is vették a csodálatos gazdag freskódíszítésű kis templomot. Itt látható az egyetlen épen maradt úgynevezett Biblia Pauperum, a nép számára alkotott képes Biblia. Egyetlen képről van szó, amely az Ó- és Újszövetséget hasonlítja össze az Ószövetség kárára. Felfedeztük, hogy van egy magyar nyelvű részletes és r e m e k leírás a templomról, amelyet Rostás László fel is olvasott. Azt mondhatom, hogy ezt a műalkotást mindenkinek meg kellene néznie, aki a magyar múlt iránt érdeklődik. Ez a képes Biblia felmutatja a magyarság feltámadásának szükséges voltát és ennek képes bizonyítékát adja.

A zsigrai templom

Én Olaszországban láttam képes Biblia töredékeket, hazánkban eddig nem sikerült. 2004. Húsvét napján Jankovics Marcell magyarázta a TV-ben az olaszországi töredékeket, melyeknek még a szimbolikája is távoli volt tőlünk. A zsigrai képen a jövőt a magyar szimbólumvilág fejti ki, az Ószövetség szimbolikus főalakjának neve a prospektus tanúsága szerint Zsinagóga. Ez

utóbbi számár hátán egy szép, szőke nő fejezi ki. Az Újszövetség főalakja egy négyféle lábú (patás, madár, ember, ragadozó) oroszlán, hátán Tündér-szép Ilonával, aki koronás uralkodónőként vonul be. Középen a Kálvária Krisztus keresztjével. Jézus Urunk a kezéből önt valamit, ami egy kehelybe érve a templomi szentség formavilágában jelenik meg.

A templom boltíveit összefogó oszlopfők egyike Árgyilus királyfi, a másik Tündér-szép Ilona, kinek fején a félhold és a csillag látható.

Kérem, ha van idejük, s egy kis pénzük, zárandokoljanak el, mert a látóvalók köre ezzel nem zárult le, a többit ki-ki, tapasztalja meg a helyszínen.

Csodaszarvas kiállítás Edelényben a L' Hulliere – Coburg kastélyban

A Magyar Műemlékek Országos Gondnoksága igazgatója Csány Éva meghívására kapott helyet a Magyarok Világszövetségének kiállítása a híres edelényi kastélyban. A MOG a leromló félben lévő kastélyt még időben gondozásba vette és az első emeletet szépen helyrehozta. A gyönyörű kertet védik, gondozzák, az egész objektum állandó felügyelet alatt áll, s közben a felújítás szinte zajtalanul folyik. A szép barokk épület Lovagtermében helyezték el Tibold Makk László eurázsiai szkíta fotóinak színes, kinagyított fényképmásolatait (84 fotó), és a Szkíta Világszövetség használatára átadott paziryki feltárási másolatokat. A paziryki jégsírban találták meg a szkíta fejedelemlő teljesen épen maradt, jégbe fagyott holttestét az összes reliktumokkal együtt. A falvédőt Huszti Edit művészettörténész másolta le és alkotta meg másolatban (2,50 m x 1,50 m) és Ő készítette a kökénydombi Vénuszról és a többi kiállított tárgyról is hű másolatot.

A kiállítást 2004. augusztus 12-én 17.30-kor nyitotta meg Mohácsi Károly a MOG munkatársa és a vendégeket a város polgármestere, országgyűlési képviselő Molnár Oszkár köszöntötte. Ezután Dr. Bakay Kornél professzor, történettudós tartott előadást a szkíta népről, kultúrájáról és a kiállítás jelentőségéről. Megállapította, hogy a szkíták neve a görögöktől származik, akik a *s z i t t y a* szót nem tudták másként leírni. Ez a művészet a maga nemében egyedül álló, mert formakincsével a szerves világszemléletet írja le, vagyis maga a művészet nem más, mint képbe foglalt bölcsélet. A szerves világnézet az élet teljességéről vall, ahol minden mindennel összefügg. Ez az egyetlen világfelfogás, amely a mai ember számára is megadja az élet továbbfolytatásához a programot.

A kastély 10.00 - 18.00-ig van nyitva. Művelt idegenvezető kalauzol végig és mutatja be a szkíta kiállítást is.

Edelény Miskolctól északra 25 km-re fekszik. A városban van szálláshely és onnan sok fontos történelmi emléket, megtekinthet az ember. Boldván van az egyik legrégebbi magyar temp-

lom, amelynek kolostorában a Halotti Beszédet írták, Szalonnán a református templomban, bocsánat Naptemplomban a Gömöri Festőiskola páratlanul szép alkotásai láthatók, Rudabányán

kazettás mennyezetű templom a reformátusoké és a zubogyi templomka Mózes székének virágember-párja, meg az egész csodás templom várja a magyaroakat.

/Szerkesztő/

Czeplédi Katalin - Horváth Gáborné

A „BLASKOVICSOK ÉS AZ ATILA-KUTATÁS”

A Magyar Őstörténeti Munkaközösség Egyesület, a Pest Megyei Múzeumok Igazgatósága és a Tápiószelei Blaskovich Múzeum Baráti Köre egy napos országos tudományos konferenciát szervezett 2004. május 21-én Tápiószelelén. Dr. Erdélyi István professzor megnyitójában taglalta, hogy nemes hagyományokat vizsgált tovább e találkozó, örzi és átörökíti a környék igen gazdag ásatási hagyományait s az azt folytató neves régészek emlékét. Végül megnyitotta az egész héten át tartó Blaskovich-émlékhetet.

Az előadások jó része a hely és a tájvidék jellegzetes kutatásait ismertette. Ilyen volt, pl. Dinnyés István: Blaskovich-ok és az Attila kutatás, Kápolnás Olivér: Bottyán Árpád ásatásai, Dr. Fóthi Erzsébet PhD: A tápiószelei ásatás temető embertana.

Dr. Fehér Bence új kutatásai, melynek címe: Szír egyházatyák a Kárpát-medence nomád népeiről. A címben megnevezett személyiségek teológiai szakmunkáikban tettek említéseket, szám szerint 9 tájékoztatást az itt élő népekről részben támaszkodva, részben pedig kiegészítve az ókori görög tudósok hasonló értesüléseit.

A konferencia másik nagy témaköre az ázsiai hunok - európai hunok problematikája. A téma sokoldalú, változatos és újdonságokban is bővelkedő kifejtését az alábbi előadások bizonyították: Dr. Érdy Miklós: Hun lovastemetkezések, Dr. Obrusánszky Borbála: Új ázsiai hun leletek Mongóliában, Szöllősy Kálmán: Megjegyzések a hunok régészetéhez (A Nagyszentmiklósi „Nautilus-csészék”).

Különleges tudományos területet mutatott be két előadó: Dr. Surányi Dezső (a MTA doktora) „legelőin fű kövér?” c. biogeográfiai vázlat a lótarásra alkalmas térségekről Eurázsiaiban, és Dr. Czeplédi Katalin nyelvészeti tanulmánya, melynek címe: *Attila* neve a földrajzi nevek kapcsán. Elemzése bizonyítja, hogy a for-

rásokban és a krónikákban Attiláról, a hun királyról írtak nem lehetnek légből kapott, valótlan állítások. Az *Attila* név egy változata van meg az *Etelköz* történeti területnév *Etel* tagjában. *Attila* neve felnőttkori név, a hagyomány szerint *Attila* nem véletlenül *Isten ostora*, azaz *Isten sarja* és nem maga az *Isten*. *Attila* hun király neve mind alakjában, mind jelentésében és szerkezeti felépítésében víznevekkel azonosítható, közszoói jelentése 'nedv, víz, folyó'. Mellérendelő összetett szó és nem képzett. A magyar nyelv nyelvi rendszerébe illik, s igen ősi gyökerű. A névnek nem véletlenül vannak a Volga-Ural vidékén földrajzi névi és közszoói párhuzamai.

A Kr.e. időszak Kínai történelmi, többféle nyelvből fordított és magyarázatokkal ellátott forrásait mutatta be a hunok életmódjáról Horváth Gáborné dr. és Dolnics Zoltán. Záró előadást tartott Dr. Darkó Jenő: A hunok európai honfoglalása és a magyar krónikás hagyomány címen.

A nyitónapot kísérő rendezvény volt Hidán Csaba László PhD. és hagyományörző csapatának műsora. A Blaskovich Múzeum árnyas, ligetes előterében fegyver- és viselettörténeti-bemutatót tartottak a keleti lovas népek életéből - köztük a honfoglalás kori és kora középkori magyarság életéből.

A zárszót Gulyás József a Pest Megyei Közgyűlés alelnöke tartotta, amely egyben a régészeti kiállítás megnyitója is volt. Címe: Őstörténetünk - a Keleti lovas népek a Tápióvidéken (szkíták, szarmaták, avarok).

A rendezvény megszervezéséért, a kiállítás tervezéséért, a szívélyes vendéglátásért ezúton fejezik ki köszönetüket Gócsáné Móró Csilla múzeum igazgatónak, a résztvevők: Dr. Czeplédi Katalin és Horváth Gáborné dr.